

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejeman velja: Za celo leto predplačan 15 gid., za pol leta 8 gid., za četrt leta 4 gid., za en mesec 1 gid. 40 kr.

V administraciji prejeman, velja: Za celo leto 12 gid., za pol leta 6 gid., za četrt leta 3 gid., za en mesec 1 gid. V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gid. 20 kr. več na leto. Posamezne številke veljajo 7 kr.

Narečnine in oznanila (inserte) prejema upravništvo in ekspedicija v „Katal. Tiskarni“ Vodnikove ulice št. 2.

Rokopisni se ne vračajo, nefrankovana pisma se ne sprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah h. št. 2. I., 17.

Izhaja vsak dan, izveniš nedelje in praznike, ob 1/6. uri popoldne.

Štev. 257.

V Ljubljani, v četrtek 9. novembra 1893.

Letnik XXI.

„Katoliško - politično in gospodarsko društvo za Slovence na Koroškem“.

S Koroškega, 7. novembra.

Presrečna je bila misel naših požrtvovalnih rodoljubov, osnovati na Koroškem „slovensko katoliško-politično in gospodarsko društvo“. Društvu so dali namen: „a) da ohrani med koroškimi Slovenci živo katoliško vero; b) da koroške Slovence poučuje v verskih, političnih, narodnih in gospodarskih zadevah, ter da brani njih narodne in državljanske pravice po géslu: „Vse za vero, dom, cesarja!“; c) da skrbi za gospodarski napredek, zlasti kmetijskega stanú, ter pripomore, da se povzdigne blagostanje med koroškimi Slovenci.“

Delujoč zvesto in neustrašljivo po tem blagem namenu, doseglo je naše društvo v kratkih letih svojega obstanka dokaj lepih uspehov! Doseglo se je zlasti, da je naše ljudstvo bilo poučeno o političnih stvaréh, da se čim bolj zaveda svojih dolžnostij in pravic.

Ti lepi uspehi naj bodo tudi onim neutrudnim možém, ki stojé na čelu društvu, ki se neumorno trudijo, da izvrše njega lepe namene, v zasluženo plačilo in veselo zavest, da njih delo nikdar ni bilo zastoj!

Ne! Že zori sad, in zorel bo, — tako trdno upamo, — čim bolj! Saj pa drugzega plačila itak ne morejo pričakovati ti uzorni domoljubi, ki v prospeh narodne slovenske stvari žrtvujejo svoje duševne in gmotne sile, ki se ne ustrašijo niti najhujšega nasprotstva od strani zlobnih narodnih protivnikov.

Dné 22. oktobra t. l. zborovalo je društvo pri „Dürnwirthu“ v šentpeterski fari pod Velikovecem ob navzočnosti do 250 poslušalcev. Zborovanje je vodil društveni predsednik prečastiti gosp. Gregor Einspieler. Bil je navzoč tudi gosp. c. kr. okrajni komisar V. Kremenšek iz Veli-

koveca. S prisrčnimi besedami je otvoril zborovanje prečast. g. predsednik in spodbujeval zborovalce z marsikatero osoljeno opombo.

O namenih društva je govoril velečast. gosp. Fr. Treiber s posebnim ozirom na zloglasni „bauernbund“. Šolsko vprašanje je pojašnjeval izborni ljudski govornik g. F. Kandut. O volitvah je izpregovoril prečast. g. Gr. Einspieler, ki je poslušaleem razjasnil tudi vladno predlogo o volilni reformi ter nasvetoval sledečo resolucijo:

„Slovincem na Koroškem ni zagotovljeno, da bi po volilni reformi, katero je predložil ministerski predsednik državnemu zboru dné 10. oktobra t. l., dobili svojega zastopnika v državnem zboru, še manj pa, da bi imeli iz svoje srede toliko državnih poslancev, kolikor jih jim gre po številu slovenskega prebivalstva na Koroškem. Zaradi tega zahtevajo, naj se spremeni volilni red za Koroško po dr. Ferjančičevem predlogu, ter pričakujejo od slovenskih državnih poslancev, da bodo glasovali za vladno predlogo gledé volilne reforme, oziroma za razširjeno volilno pravico le tedaj in jo sprejeli le s tem pogojem, da se odpravijo indirektné volitve na kmetih ter se vpeljejo direktne volitve, kakoršne imamo že sedaj v mestih in trgih.“

Resolucija se je soglasno sprejela. Potem je velečast. g. Fr. Lene razložil predloge nove postave o kmetijskih zadrugah in rentnih posestvih, kazal na veliki pomen in potrebo slovenskih posojilnic, in priporočal vsem zlata vredno géslo: „Svoji k svojim!“.

Po zborovanju je bila živahna prosta zabava, pri kateri so sodelovali tudi narodni pevci in pevke z Rude.

Še sijajnejši je bil javni shod, katerega je društvo napravilo minolo nedeljo, dné 5. t. m., v Šentjakobu v Rožni dolini — Znana je ta občina po vsem slovenskem svetu zaradi dolge, trinajstletne borbe za slovensko šolo, katero so vrli občani v kljub velikim zaprekam vendarle dosegli.

Da je Šentjakob res vrlo slovensk, pokazal je sijajno tudi zadnje nedeljo. Ne le gostilna „pri pošti“, kjer se je zborovalo, je bila lepo okinčana

z zelenjem in zastavami, tudi druge hiše so bile lepo okinčane in postavljena dva velika slavoloka. Čast za to zavednim vaščanom!

Ljudstva pa je privrelo od vseh strani, zlasti iz gornje Rožne doline nepričakovano mnogo! 400 do 500 mož stalo je na zborovališču, jeden tik drugzega, nad dve uri pazljivo poslušajoč lepe, navdušene in navduševalne govore! Visoko vlado je zastopal gosp. c. kr. okrajni komisar dr. Klebl iz Beljaka.

Zborovanje je otvoril g. društveni podpredsednik V. Legat z običajnim lepim pozdravom. Potem se je z vsklikom volil za predsednika zborovanja g. šentjakobski župan Fr. Kobentar, ki je dal besedo najprej društvenemu blagajniku gosp. Fr. Treiberju, da poroča o prvi točki dnevnega reda, o namenu in nalogu katoliško-političnega društva. Po besedah društvenega gésla: „Vse za vero, dom, cesarja!“ — kazal je čast. g. govornik, kaj hoče naše društvo. Pri tem oziral se je tudi na koroški „bauernbund“, kazal njega za nas toliko kvarljivo početje in do dobra označil govore „bauernbundarskih“ kolovodij na zadnjem „tag“-u v Ledenicah.

Gosp. Fil. Kandut je govoril o političnih strankah na Koroškem. Označil je izborna težnje nemškutarsko-liberalne stranke in njene otroke: nemški „šulferajn“, „südmark“, „bauernbund“ itd. Pojasnil je dalje, kaj hoče našo slovensko-katoliška stranka, ki jedino skrbi za pravi blagor in srečo slovenskega kmeta.

Kakor navadno, govoril je g. Kandut šaljivo in dovtipno s skelečim sarkazmom, pobijajoč postopanje zlobnih nasprotnikov.

Šolsko vprašanje je pojašnjeval v lepem govoru gosp. V. Legat, ki se je pri tem oziral posebno na šentjakobske šolske razmere, in kazal, kakšna bodi naša ljudska šola, da bode ustrezala potrebam slovenskega ljudstva.

K isti točki oglašil se je tudi čast. g. kapelan M. Grm.

LISTEK

Pantheon.

Arabske. Napisal Josip Jaklič.

XXII. Mercur.

Pisalo se je leto 2563. po rojstvu našega Odršenika.

Po ulicah tedaj resnično slovenske Ljubljane bilo je vse na nogah. Množica podila se je nekako brez mirú po prostranih ulicah semtertja. Čulo se je poluglasno mrmranje. Z vseh obrazov žarela je nekaka bolestna nestrpnost.

Na stolnem trgu — kjer se je urejeval in tiskal v onem času „Slovenec“ — zbrana je bila posebno velika tolpa. Vse se je trlo in gnetlo, stopalo si na noge in suvalo se s komolci. Začuden motril sem to množico, toda nisem se mogel spoznati, čemu tolik nemir in takova nestrpnost. Obrnil sem se tedaj na mimoidočega elegantnega človeka:

„Oprostite, da si usojam nadlegovati Vas. Tujec sem na rodni mi zemlji in znal bi rad, kaj da pomenja ta hrup. Menda vendar ne bode kak državni prevrat?“

Mej tem sem ga ogledoval. Poteze na licu so mu bile fino vrezane, krog ustén igral mu je lesičji nasmeh. Oblečen je bil sicer elegantno, a malomarno in površno.

„Kak agent ali pa parlamentarec“ ugibal sem sam pri sebi.

Nasmejal se mi je. Premotril me je od nog do glave, potem pa odvrnil: „Ste li Vi edini tujec v Jeruzalemu? — Državnih prevratov že dolgo ne poznamo več: k večjemu iz zgodovine vemo, kaj da je nekdanj pomenila ta beseda. Ljudstvo je povsem mirno. Jaz sem sam kot minister javnih del član osrednje uprave in kot takemu mi je dobro znano, da je narod popolnoma zadovoljen.“

„Dozvolite! V kolikor jaz vem, nimajo v državnem zboru dunajskem zastopane kraljevine in dežele nikacega ministra javnih del. Toraj se mi vidi čudno Izven tega sem resnično udivljen, da tako lepo slovenski govorite. V prejšnjih dneh tega ni bilo. Samo jedenkrat — menda 27. septembra leta 1893. po Kristusovem rojstvu — primerilo se je, da je spregovoril nek minister pet ali šest slovenskih besedij. In to se je zdelo vsem tako nedoumno, tako izvanredno, tako čudovito, da so vsi slovenski časopisi z največjim udivljenjem poročali o tem senzačnem dogodku, in da so ga vestni naši

historijografi z zlatimi črkami zabeležili v letopis slovenskega naroda“

Lahno se mi je smehljaj moj drug. „Schmerlingova ustava menda res ni poznala ministra javnih del in tedanja vlada je komaj vedela, da biva sploh kje kak slovenski narod. Ali od takrat je že dolgo . . . O Schmerlingovi ustavi govorimo dandanes kakor na primer o kakem pozabljenem kapitulariju Karla Velicega“

„Kaj, Schmerlingove ustave nimate več? In dualizem?“

„Že zdavnaj pozabljen. Država preosnovala se je na strogo federalistiški podlagi. Jaz n. pr. sem minister javnih del slovenske kraljevine . . .“

Gledal sem ga s široko odprtimi očmi in odprtimi usti. „Slovenska kraljevina . . . slovensk minister . . . Avstrija preosnovana na federalistični podlagi . . . nezaslišano!“

„In to so dosegli pred vsem slovenski poslanci v državnem zboru dunajskem . . .“

„Moj Bog! Slovenski poslanci dosegli so to? Nemogoče! In mi smo imeli v devetnajstem stoletju tako omejene pojme o njih. Kolika krivica!“

Drug moj se mi je še vedno smehljaj.

„In kaj pomeni ta hrup, ako se ni bati nikacega prevrata?“

